

NAPS I COPS

Ironies de Sagarra

Anna Ballbona

Periodista



Escric aquestes ratlles mentre el país sencer es veu, es preveu o s'albira assotat per una abraçada siberiana que ens ha de deixar més colgats del que estàvem. I, és clar, és inevitable pensar què escriuria el gran Serguei Dovlátov, entre vodka i cròniques inversemblants, si ens veies aqueferrats comptant, victoriosament, un centímetre de neu. Però com que en aquest precís instant no neva al meu damunt, em ve una altra referència més mediterrània, que també hauria rigut d'aquests nostres dies: en Josep Maria de Sagarra.

Ja m'imagino alguns versos satírics dels que es feia a sobre, com qui va en bicicleta o tradueix la *Divina Comèdia*, rient de la neu, del mort,

Absurdament Sagarra és llegit encara amb un deix ideològic, literatura al marge

dels homenatges i dels qui els vetllen a tots plegats. Sagarra manté l'arrelament popular –via teatre, via poemes emblemàtics...– i, en canvi, segueix al mig de la controvèrsia estèril. Tibant un dels gèneres clàssics de la literatura –i la catalana s'hi abraona amb ganes–, Sagarra és llegit per uns quants, encara, amb aquell deix ideològic, que decideix que el fem dels nostres o dels seus, literatura al marge. Absurd? Un bon tros, és clar. Però encara avui hi ha qui li retreu, a l'hora de llegir-lo, la seva suposada tebior amb el franquisme. I a Sagarra també li surten amics particulars, com el PP de Barcelona, que va portar a una comissió municipal la proposta d'homenatjar-lo. Sigui com sigui, els poemes i la ironia sagarriana s'imposen. Per sort. Dies abans del pompós homenatge governamental al Palau, a casa ja havíem recitat la *Balada de Fra Rupert* i el mític *Inventor de l'Erotyl*. L'àvia feia 90 anys i ho vam celebrar també així, amb ella i amb Sagarra, sense haver de donar ni explicacions ni disculpes.

EL LECTOR ESCRIU

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin les quinze línies o els vuit-cents caràcters d'extensió. ELPUNTAUVI es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Montilla i Spanair

La classe política surt massa sovint indemne de les seves arriscades empreses mentre que qui paga el desastre és qui els vota. Sembla que el senyor Montilla i el seu tripartit van pecar de massa optimistes i, mentre la crisi econòmica sorgia i mancaven fons per pagar obres i càrrecs, el govern va subvencionar Spanair i altres companyies. Al final, i sense esdevenir competitiva, aquesta empresa ara ens diuen que plega. No puc entendre que després d'aquesta nefasta gestió dels nostres impostos el senyor Montilla gaudeixi d'un doble regal, un despatx com a expresident i després un càrrec de senador. En una companyia privada si un alt càrrec provoca una fallida fraudulenta primer se'l fa fora i després se'l porta als tribunals. Si això no servís per a un fiscal, també es podria acusar el senyor Montilla d'un delictes d'errors de forma en la tramitació de lleis i el seu consegüent traspàs de diners. No podem fer favors a les empreses amb els diners de les arques públiques, no és legal a primer cop d'ull. I si això no fos suficient per processar el senyor Montilla i els socis de negoci, sempre ens podem basar en la jurisprudència ja que a Islàndia estan processant un alt càrrec del govern, el senyor Geir Haarde, i els seus banquers per negligència en el col·lapse econòmic d'aquell país. I si les raons exposades no són suficients, sempre ens queda el sentit comú que ens diu que aquest món és injust perquè té una classe política d'intocables i un poble que els paga el sou, els errors i els regals quan deixen el càrrec.

DAVID RABADÀ I VIVES
Barcelona

Per quins set sous?

Per quins set sous els catalans hem d'anar a pujar

Agraïment al molt honorable Jordi Pujol

Volem agrair públicament al senyor Jordi Pujol que en el transcurs de l'entrevista que li van fer al programa *Divendres* de TV3 fes esment de la fibromiàlgia. Malauradament els presentadors no van tenir prou reflexos per dir res sobre el tema, potser perquè els va agafar d'improvís o perquè no es dona a aquesta malaltia la importància que es dona a d'altres. Fa vint anys que pateixo la síndrome de fatiga crònica (encefalomielitis miàlgica) i fibromiàlgia, si bé no me l'han diagnosticada fins fa quatre anys. Viure amb aquestes malalties és com baixar amb una barqueta per un riu amb aigües turbulentes. La síndrome de fatiga crònica (SFC) és una malaltia desconeguda, poc reconeguda, que porta molt patiment i obliga a fer canvis dràstics en la teva vida, tant en l'aspecte laboral com personal. Necessitem persones de prestigi com vostè, senyor Pujol, que parli d'aquestes malalties, que les faci visibles i els doni el reconeixement que es mereixen. Per cert, aprofitem per preguntar, a qui correspongui, quan faran una Marató per recollir fons per a la investigació de l'encefalomielitis miàlgica (SFC) que afecta tantes persones, adults, adolescents i infants?

MAGDA HUGUET MAÉN. Mataró (Maresme)

als avions intercontinentals a Madrid? O és que per exemple Air France, en vista d'una immediata captació d'un important volum de negoci, no ens faria el vol Barcelona-París i des d'aquell hub, a qualsevol destinació intercontinental? Actualment cedit per imposició i de forma gratuïta a Madrid (distant a 620 quilòmetres), ben negociat, tal volta Tolosa de Llenguadoc (distant 256 quilòmetres) hi podria jugar un important paper. De ben segur, aquesta resposta de caire econòmic fóra la més adequada al constant menyspreu d'un Estat que, a sobre de no fer-nos justícia, ens té sotmesos com xais. Quan ens decidirem a aixecar el vol?

JOSEP M. PONSAS CASAS
Vilafranca del Penedès
(Alt Penedès)

En Fraga

Senyor Josep M. Balcells: M'ho vaig passar molt bé llegint el seu article de dilluns

30 de gener, en el nostre diari. M'ha agradat, sobretot, saber què va fer quan va morir en Fraga. Jo no ho vaig fer, però sí que vaig comentar amb el meu marit que en els seus funerals haurien d'haver tocat la cançó d'en Lluís Llach *Campades a mort*. M'agrada que pensem igual i estic segura que no som els únics.

NÚRIA ROSELL I ROVIRA
Barcelona

Carta a l'alcalde de Barcelona

Fins quan haurem de suportar aquests individus egocèntrics que circulen en bicicleta per qualsevol lloc i de qualsevol manera? Individus per la calçada sense respectar cap senyal de circulació, passant els semàfors en vermell o circulant en sentit contrari? Individus que circulen a gran velocitat per les voravies fent eslaloms urbans entre els viants? Fins quan? Caminar pels carrers de Barcelona

s'ha convertit en una activitat tremendament estressant i desagradable. Intentar caminar per la voravia de la Diagonal, per exemple, a l'altura del Palau Reial o al voltant del passeig de Gràcia, és una experiència aterridora. Les bicicletes per la voravia superen, i de molt, la velocitat dels cotxes per la calçada. La situació em recorda aquell documental que explica com algun espanyol introduïa la perca del Nil al llac Victòria i causa la desaparició de les espècies endèmiques. Alguns aprenents de bruixot van decidir promoure l'ús de la bicicleta pels carrers de Barcelona sense tenir en compte res ni ningú. Penseu fer-hi alguna cosa?

FRANCESC PLANAS I VILANOVA
Barcelona

Incomprensible

Només des de la demagogia es pot entendre el senyor Carles Ribera (els lectors d'aquest diari hi estem acostumats) quan recrimina a manifestants contra les retallades socials la no proclamació de la independència des del Palau de la Generalitat. Per què no li ho reclama a la persona que legítimament ocupa aquest palau, presideix la Generalitat i és, per tant, la màxima autoritat política de Catalunya? El senyor Artur Mas coneix més bé que els manifestants i que el senyor Ribera la xifra més aproximada d'euros que anualment l'Estat espanyol s'endú de més de Catalunya (18.000-20.000 milions). Per mi això és causa suficient per prendre la decisió política de separar-se d'Espanya, pel senyor Ribera també, el que no s'entén és que demani que ho facin unes persones que simplement es queixen d'unes retallades indiscriminades i no el nostre president.

ANTONI DURAN BAUSILI
Sant Feliu de Llobregat
(Baix Llobregat)

EN SÍSIF

Jordi Soler

